

булѣ се рѣшаватъ источнитѣ въпроси!» вика Биконсфилдъ. И неговата дума се подхваща отъ разни Андраши, Бисмарки и Ваддингтони.

Сантъ-Стефанския миръ, подписанъ на 19 февруарий, въ деня на освобождаването на 20 милиона крестяне въ Русия, този Сантъ-Стефански договоръ, който създаваше една България въ приблизителнитѣ ѝ прѣдѣли, прѣминѣ като антрактъ между кървавата драма на ужасната война и смѣшния фарсъ на Берлинския конгрессъ.

На мѣсто една България на Балканския полуостровъ, наричатъ я на нѣколко кѣса, една частъ наричатъ Българско княжество, друга частъ прѣкръщаватъ по име Источно Румелия, третя частъ остава си турска областъ Македония, четвърта и пета. . . . възнаграждение!

Но, това е несвършенъ край!

Русскій народъ, русскій Царь-Освободитель направихъ за насъ всичко що бѣше въ силитѣ имъ. Тѣ направихъ нѣщо повече. И ако повечето народности въ Балканския полуостровъ не сж доволни отъ рѣшението на съдбината си; ако днесъ въ Босна и Херцеговина се лѣе християнска кръвъ, проливана отъ християнски царѣ; ако най-подиръ и въ Македония, Разлогъ се прѣвърща на новъ Батакъ, то означава едно: несвършенъ край!

Защо и какъ? — Това питанье не влиза въ нашитѣ очерки на войната. *)

*) Разрѣшението на това питанье ний разгледвами въ единъ други трудъ.